

[Mads Eg Damgaard.]

at få de vigtigste ting rettet. Jeg kan også godt give et par gode råd her, som jeg gerne vil have med i undersøgelsen, hvis der skal nedsættes en kommission eller et udvalg, men jeg vil umiddelbart mene, at noget af det godt kunne ordnes med det samme.

Først vil jeg gerne udtale min anerkendelse af, at man tager forbud mod parkering på vore stærkt trafikerede veje op og eventuelt får et forbud mod det. Men jeg er lidt ked af, at man ikke har taget sig af cyklisternes sikring med en ordentlig baglygte; det var ikke taget med i det sidste loviorslag, justitsministeren kom med angående trafikforhold, og jeg vil gerne bede om, at man tager dette spørgsmål op i alt fald nu og i denne sag.

At der er noget at rette og har været noget at rette vedrørende vor trafikssikkerhed, er ganske givet. Jeg kan bare minde om, hvor lang tid det tog, før myndighederne fandt ud af, at blinklys var meget bedre end de gammeldags retningsvisere, som endnu er godkendt på visse vogne, men de er da nærmest livsfarlige i forhold til blinklys. Dernæst kan jeg da også pege på, hvor lang tid det har taget at få anerkendt det blinksystem, der nu er anerkendt ved overhalinger. Der skulle gå mange år, før det kunne godkendes. Det er noget, man har haft i USA i masser af år. Jeg vil også gerne spørge om, hvorfor f. eks. en cyklists baglygte ikke skal være lige så stærkt lysende som en knallerts eller en bils. Hans liv er vel da lige så meget værd, som andres liv er. F. eks. er der for selv det mindste stykke vejarbejde sat skilte op, der blinker, så enhver kan se, her er vejarbejde, men når der går en fodgænger, så er der ikke det fjerneste blinklys for ham eller hende. Det er da også fuldstændig misvisende og farligt for fodgængerene og for alle andre medtrafikanter. Sådan kunne man tage masser af ting frem, som er helt selvmodsigende og slet, slet ikke er i orden, men skal det vare mange år, inden kommissionen finder ud af det, så kan der jo gå mange menneskeliv tabt i mellemtiden.

Den allervigtigste grund til, at jeg har tilladt mig at tage ordet i denne sag, er imidlertid et forhold, vi alle sammen kender, nemlig den forskel, man føler ved at komme fra en helt mørk, asfalteret vej til en

lys vej. Vi kender alle sammen den behagelighed, der gennemrisler os, når vi kører over på en lys vejbane, hvordan vi helt anderledes kan overskue det hele og se alt, hvad der rører sig forude. Men hvorfor skal det nu være sådan? Ja, det er jo naturen, der har gjort, at tjære absolut er sort, og tjære, det er det, vi skal bruge til at lægge på vejbanerne; det er også derfor, man bruger det naturligvis, og så bliver man bare ved med det. Men vi har her i landet udmærkede virksomheder, der fremstiller helt lyst vejmateriale, så vidt jeg ved helt forsvarligt vejmateriale, og jeg har fået undersøgt, at det er noget med 3-4 pct., det koster mere at gøre vejbanen lys og skabe en helt anden sikkerhed for de vejfarende. Disse virksomheder, der fremstiller dette lyse vejmateriale her i landet, har ikke haft så stor en succes med afsætningen inden for landets grænser — af hvilken grund ved jeg ikke; det er vist knap nok godkendt af vejmyndighederne. Men så vidt jeg ved, kan det stå for alle prøver, og det tyder det også på, da der er en meget stor afsætning deraf til udlandet, ikke mindst til Tyskland. Jeg er naturligvis meget vel klar over, at vi ikke uden videre kan påbegynde at lave samtlige veje lyse og lægge nyt lag på; det ville blive meget kostbart, rent bortset fra hvad det ville tage af tid.

Jeg er også klar over, at ministeren eventuelt vil sige til mig: ja men vi har jo de hvide striber, og så må de virke nok. Ja, dem har vi i midten; men fodgængere og cyklister færdes i vejens yderside, hvor der ingen striber er, og en regnfuld, mørk aften og nat med kulsorte, tjærede veje er vel nok noget af det allerfarligste; man kan begive sig ud på i den trafikerede verden, vi lever i. Det er mig ufatteligt, at man ikke helt anderledes har taget noget sådant op og dog fået begyndt at belægge vore nye veje med lyst materiale.

Men det skulle glæde mig, hvis disse ting kunne indgå i overvejelserne og man eventuelt kunne bestemme sig til at iværksætte de foranstaltninger, jeg her har nævnt.

Horn: Jeg kan love den højtærede formand, at det ikke skal blive nogen lang tale.

Den drøftelse, der her finder sted, har fået karakter af en studiekreds. Dermed være ikke sagt, at det ikke er et vigtigt